

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.004/2022/7.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Fekete Gábor ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes törvényes képviselője:

törvényes képviselő neve (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 15.M.70.037/2021/11.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 15.M.70.037/2021/12.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja az alábbiak szerint.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 338 350 (egymillió-háromszázharmincnolcezer-háromszázötven) forintot elmaradt munkabéren alapuló kártérítés címén.

A felperest elsőfokú perköltség fizetésére kötelező, valamint az eljárási illeték és állam által előlegezett költség állam általi viselésére vonatkozó rendelkezését mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200 000 (kettőszázezer) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 80 000 (nyolcvanezer) forint elsőfokú eljárási illetéket és 5 950 (ötezer-kilencszázötven) forint állam által előlegezett költséget, míg a fennmaradó 23 900 (huszonháromezer-kilencszáz) forint elsőfokú eljárási illeték és 1 779 (ezerhétyszázhetvenkilenc) forint állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 23 400 (huszonháromezernégyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 106 500 (százhatezer-ötszáz) forint másodfokú eljárási illetéket, míg a fennmaradó 32 000 (harminckettőezer) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperes 2019. december 20-ától határozatlan időtartamú munkaviszony keretében alkalmazta a felperest készenléti jellegű portás, karbantartó munkakörben. A felperes személyi alapbére 2021. február 1-től 267 670 forint volt. A felperes munkaidejét - a készenléti jellegű munkavégzésre tekintettel - havi 262 órában határozták meg, amelyet munkaidőkeret alkalmazása miatt három hónap átlagában kellett teljesítenie. A munkaszerződés szerint a felperes munkaidő beosztása 24/72 óra volt, de valójában 24/48 óra arányban dolgozott.

[2] Az alperes által őrzött cégnél három műszakban váltották egymást a munkavállalók. A felperes feladata volt a dolgozók beléptetése, testhőmérsékletük mérése, beszállítók, ételszállítók, kamionok beengedése, regisztrálása. A telepet éjszaka két óránként körbe kellett járnia, ami kb. 15 perc munkát jelentett.

[3] Az alperesnél kialakult gyakorlat szerint a munkavállalók a szabadság igényeiket minden hónap elején szóban, személyesen jelezték az ügyvezetőnek. Ennek megfelelően a felperes 2021 februárjában szóban jelezte (ügyvezető neve) ügyvezetőnek, hogy 2021. március 29-én szabadságot szeretne kivenni. A szabadság iránti kérelmet a munkáltató tudomásul vette, majd a 2021. március havi munkabeosztásban március 29-re (munkavállaló neve)-t osztotta be. 2021. március 5-én a felperes közölte az ügyvezetővel, hogy március 29-én „talán meg dolgozni, talán nem”. A munkáltató ezt úgy értelmezte, hogy a felperes nem kíván ezen a napon szabadságra menni, az igényét visszavonta.

[4] 2021. március 29-én a felperes munkavégzés céljából a telephelyen nem jelent meg.

[5] Az alperes a felperes munkaviszonyát 2021. március 29-én kelt azonnali hatályú felmondásával megszüntette. Intézkedése indokolásában a felperes terhére rótta, hogy 2021. március 29-én a – kellő időben közölt – munkaidő beosztás szerinti munkanapon munkára képes állapotban nem jelent meg a munkavégzés helyén, távolmaradásának indokát nem jelezte. Tájékoztatta, hogy igazolatlan távolmaradására tekintettel 2021. március 29-től munkabér nem illeti meg.

A kereset és az ellenkérelem

[6] A munkáltatói intézkedéssel szemben a felperes keresettel élt. Módosított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként elmaradt munkabéren alapuló kártérítés címén 1 338 350 forint, valamint rendkívüli munkavégzés ellenértéke címén 393 142 forint megfizetésére. Kérte továbbá, hogy kötelezze az alperest megbízási szerződés alapján 200 000 forint + tárgyalásonként 25 000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére azzal, hogy a felperesi képviselő áfa körbe nem tartozik.

[7] Keresete indokául előadta, hogy az azonnali hatályú felmondásban szereplő okok nem valósak, jelezte a munkáltató felé, hogy 2021. március 29-én szabadságon szeretne

lenni, ezt az igényét megismételte márciusban is, amikor előző havi fizetését átvette. Állítása szerint a fenti munkanapra a helyettese, (munkavállaló neve) került beosztásra, neki a március havi munkabeosztás szerint ezen a napon nem kellett dolgoznia. Csatolta a 2021 március havi bérjegyzéket annak bizonyítására, hogy erre a napra számára rendes szabadság került kiadásra.

A keresetét 257 670 forintos havi munkabérrel számolta, azzal, hogy nem sikerült elhelyezkednie azóta sem, megtérült jövedelme nincs.

[8] A rendkívüli munkavégzéssel kapcsolatban kifejtette, hogy munkavégzése a munkanapokon folyamatos volt, hosszabb pihenésre nem volt lehetősége, ezért a munkaszerződése 2. pontjának a készenléti jellegre vonatkozó rendelkezése nem felel meg a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 91.§ a. és b. pontjában meghatározottaknak, tehát érvénytelen. Az érvénytelenség érinti a munkaszerződés 4. pontját is, a munkaidő mértékének meghatározása körében. Az érvénytelen rendelkezés helyett munkaviszonyra vonatkozó szabályt kell alkalmazni.

[9] Előadta, hogy 2021 januárjában 160 óra helyett 264 órát, februárban a 160 óra helyett 216 órát, míg márciusban 176 óra helyett 216 órát dolgozott. Ennek figyelembevételével 50 %-os bérpótlékkal számította ki a túlmunka értékét, amelyet részletesen levezetett.

[10] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta mindkét kereseti kérelem jogalapját és összecszerűségét is.

[11] A munkaviszony megszüntetésével kapcsolatban kifejtette, a felperes valóban jelezte szóban, hogy 2021. március 29-én szeretne szabadságra menni, azonban március 5-én úgy nyilatkozott, hogy „vagy jön dolgozni, vagy nem”, amit úgy tekintett, hogy a szabadság iránti igényét visszavonta. Rögzítette, hogy a felperes által csatolt március havi munkarend nem valós, figyelemmel arra, hogy azt a tárgy hónapot megelőző hónap végén készíti el a munkáltató, és akkor még abban a hiszemben volt, hogy a felperes 2021. március 29-én szabadságon lesz. A március havi bérjegyzéken március 29-re ugyan „rendes szabadság” van feltüntetve, azonban az valójában a felperes által mulasztott nap volt, és a munkáltató csupán a felperes kilépő papírja készítésekor minősítette azt rendes szabadságnak.

[12] A rendkívüli munkavégzésért igényelt díjazással kapcsolatban kifejtette, hogy a munkaszerződés szerint készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatta a felperest. Nem valós a felperes azon állítása, hogy a munkája folyamatos fizikai igénybevételt kívánt volna és az sem, hogy nem volt lehetősége hosszabb tartamú pihenésre. A felperes munkaköre nem igényelt jelentősebb fizikai munkát, és a munkavégzés az általánoshoz képest jelentősen alacsonyabb igénybevétellel járt. A munkaszerződés 2. és 4. pontja megfelelt az Mt. 91.§ a. és b. pontjaiban foglaltaknak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[13] A Szolnoki Törvényszék a 15.M.70.037/2021/11. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 86 575 forint perköltséget, továbbá rendelkezett arról, hogy a perben felmerült 103 900 forint eljárási illeték, valamint a 7 729 forint állam által előlegezett költség az állam terhére maradjon.

[14] Kifejtette, hogy a felperes kifejezetten nem nyilatkozott az alperesnek arról, hogy visszavonja a szabadságát, ugyanakkor nem felróható az alperesnek az, hogy a felperes „talán megyek, talán nem” kijelentését úgy tekintette, hogy a felperes a szabadságigényét nem tartja fenn. Hangsúlyozta, hogy a feleket kölcsönös és egyértelmű tájékoztatási kötelezettség terheli, ezért az alperes jogszerűen járt el, mikor a felperes korábbi jelzése ellenére úgy döntött, hogy a bizonytalan nyilatkozatot nem tekinti a szabadság igény fenntartásának. Álláspontja szerint a felperes ezért március 29-én nem volt szabadságon, így az azonnali hatályú felmondásban szereplő ok a valóság követelményének megfelel.

[15] Megítélése szerint nem cáfolja ezt meg a 2021. március havi bérfizetési lista – amelyen március 29-re a felperesnek rendes szabadság került bejegyzésre –, valamint a munkabeosztási rend sem, továbbá az sem, hogy (tanú 1 neve) tanú úgy nyilatkozott, nem tudott arról, hogy a felperes visszamondta a szabadságát. Kifejtette, hogy a perben annak nincs jelentősége, hogy a felperes váltótársai a felperes távolmaradására vonatkozóan milyen információkkal rendelkeztek.

[16] A készenléti jellegű munkakörrel kapcsolatban figyelembe vette a felperes személyes nyilatkozatát és a bizonyítási eljárás eredményét azzal kapcsolatban, hogy a munkavégzés milyen feladatokból állt, ezek elvégzése mennyi időt vett igénybe, továbbá, hogy a munkavégzés az általánoshoz képest milyen szintű igénybevétellel járt.

[17] (tanú 2 neve), (tanú 3 neve) és (tanú 1 neve) tanúk vallomásából arra a következtetésre jutott, hogy bár a felperes munkavégzésének tényleges időtartama a perben nem nyert bizonyítást, de a tanúvallomásokból kitűnt, hogy a felperes munkaidejének legalább 1/3-ában nem végzett munkát, azt pihenéssel töltötte, csupán a munkáltató rendelkezésére állt. Nem fogadta el a felperes azon állítását, hogy a munkakörébe tartozó feladatok ellátása folyamatos munkavégzést igényelt, és hosszabb tartamú pihenésre nem volt lehetősége, ezért a felperes munkakörét készenléti jellegűnek tekintette.

A fellebbezés

[18] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezéssel élt, kérte az ítélet teljeskörű megváltoztatását, az alperes kereseti kérelmének megfelelő kötelezését, valamint, hogy kötelezze az ítéltábla az alperest a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján perköltség viselésére azzal, hogy a felperesi jogi képviselő alanyi áfa-mentes.

[19] A rendkívüli munkavégzésért járó díjazás tárgyában kifejtett álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy az alperes ügyvezetője nem vitatta az általa végzett feladatokkal kapcsolatos előadását, alkalmas arra, hogy azt a bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 266. § (1) bekezdése alapján valósnak

fogadja el. Sérelmezte, hogy ezzel szemben az elsőfokú bíróság e körben a tényállást túlnyomórészt (tanú 2 neve) tanúvallomására alapította, holott a tanú szavahihetőségével kapcsolatban kétségek merültek fel. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy miért emelte ki a tanúvallomások közül ezt a vallomást, és miért nem vette figyelembe az ügyvezető elismerő nyilatkozatát, ezért az e tárgyban lefolytatott bizonyítás eredményét okszerűtlennek tartotta.

[20] Az azonnali hatályú felmondással kapcsolatban okszerűtlennek és megalapozatlannak találta a bíróság azon a megállapítását, hogy 2021. március 29-én nem volt szabadságon. Álláspontja szerint, ha az előre bejelentett szabadság igényével kapcsolatban utóbb nem hangzott el a részéről olyan nyilatkozat, hogy azt nem tartja fenn, vagy azt visszamondja, a bíróság nem állapíthatja meg a tényállás részeként, hogy ezen a napon nem volt szabadságon. Megítélése szerint a „talán megyek, talán nem” kijelentést nem lehet szabadság iránti igénye visszavonásának tekinteni. Érvelése szerint ezt erősíti az az elsőfokú bíróság által nem értékelt körülmény is, hogy az alperesi ügyvezető 2021. március 5-ét követően nem módosított a beosztáson, tehát 2021. március 29-re (munkavállaló neve) munkavállaló volt beosztva a vezénylési terv szerint. Hivatkozott továbbá a március havi bérkifizetési listára, mint okirati bizonyítékra, amelyen 2021. március 29-e rendes szabadságként került elkönyvelésre. Utóbbival kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy a bérkifizetési lista a tárgy hónapot követően készült el, és ekkor az alperes tisztában volt vele, hogy szabadságon volt-e vagy sem, így az ott feltüntetett állapot a valóságnak megfelel, különösen úgy, hogy március 30. és 31. napjára díjazásban nem részesült.

Fellebbezési ellenkérelem

[21] Az alperes ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását a becsatolt költségjegyzék alapján.

[22] Továbbra is fenntartotta, hogy a felperes munkaköre készenléti jellegű volt, az e körben tett felperesi előadást vitatta.

[23] Kifejtette a felmondással kapcsolatban, hogy a felperes a munkaviszonyból eredő kötelezettségét súlyosan ésszándékosan megszegte, amikor 2021. március 29-én a munkát nem vette fel, a munkahelyén nem jelent meg és arra felhívásra megfelelő indokkal sem szolgált. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes „talán megyek, talán nem” kijelentését - az alperes részéről nem felróhatóan - nem tudta a szabadságigény „lejelentésének tekinteni”. A felperesnek határozottan kellett volna kijelenteni a munkáltató felé szabályos módon, a szabadságigény érvényesítő nyomtatványon a szabadság igényét, mivel ezt nem tette meg, március 29-én nem volt szabadságon.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[24] A fellebbezés részben megalapozott.

[25] Az ítéltábla – az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdés alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-b) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[26] Az ítéltábla a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[27] Alaptalan a felperes hivatkozása az alperes elismerésére a munkavégzése nem készenléti jellegével kapcsolatban.

[28] A Pp. 266.§ (1) bekezdése alapján a bíróság az ellenérdekű fél által beismert, a felek által egyezően előadott, az ellenfél által bírói felhívás ellenére nem vitatott, vagy e törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében kételye nem merül fel.

[29] Bár a 2021. szeptember 21-én megtartott első perfelvételi tárgyaláson a személyes meghallgatások körében az alperes törvényes képviselője, (ügyvezető neve) valóban úgy nyilatkozott a felperes előadását követően, hogy „a feladatokat, amiket a felperes elmondott, hogy portásként elvégezte, nem vitatom”, e nyilatkozat nem tekinthető teljeskörű elismerésnek, illetve „nem vitatás”-nak. A mondat szerkezetéből és nyelvtani értelméből megállapítható, hogy az alperesi törvényes képviselő a feladatokra ugyan elismerést tett, azok idejére, és mértékére azonban nem. Ezzel szemben a szöveggörnyezetből, az ellenkérelemből, illetve a fenntartott tanúbizonyítási indítványból az következik, hogy az alperes teljes mértékben vitatta a felperes munkaköre nem készenléti jellegére vonatkozó állításait.

[30] Az elsőfokú bíróság a 2021. szeptember 21-én megtartott perfelvételi tárgyaláson a bizonyítási teher kiosztása körében - helyesen - tájékoztatta a feleket, hogy a felperesnek kell bizonyítani, hogy a munkaszerződésben foglaltaktól eltérően a munkavégzése nem volt készenléti jellegű, ezért a munkaidejét az általános munkarend szerint kell elszámolni, így az általános munkarend szerinti rendkívüli munkaidő kapcsán jogosult bérpótlékra.

[31] Az e körben meghallgatott (tanú 3 neve) és (tanú 2 neve) tanúk ellentmondóan nyilatkoztak, (tanú 2 neve) vallomása az alperes állításait támasztotta alá, míg (tanú 3 neve) vallomása a felperes állításához igazodott. Ugyanakkor (tanú 3 neve) tanú arra, hogy egy-egy feladat mennyi időt vett igénybe, kizárólag saját magára nézve nyilatkozott úgy, hogy ő a 24 órás szolgálatból 24 órát dolgozik, nem pihen, mert ülés közben is a kamerát nézi, a felperessel kapcsolatban ilyen állítást nem tett. Ezért tanúvallomása a felperes munkavégzésére nem szolgált kellő és meggyőző bizonyítékkal.

[32] Mindezeket egybevetve megállapítható, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy eltérően került foglalkoztatásra a munkaszerződésétől, következésképpen azt sem, hogy a munkaszerződés azon kitétele, miszerint a munkaköre készenléti jellegű, semmis, illetve érvénytelen.

[33] Mindezek alapján a rendkívüli munka ellenértékével kapcsolatos fellebbezési kérelem alaptalan.

[34] Az azonnali hatályú felmondás indokával kapcsolatban az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokból, a felek nyilatkozatából helyesen állapította meg, hogy az alperesnél a szabadság engedélyezése iránti igényeket szóban kellett jelezni az ügyvezetőnek. A perfelvétel lezárását követő, korábbi előadásával ellentétes alperesi nyilatkozatot az elsőfokú bíróság a Pp. 214. § (2)-(5) bekezdései alapján helyesen hagyta figyelmen kívül, az utóbbival azonos tartalmú új tényállítás pedig a másodfokú eljárásban a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nem megengedhető.

[35] Nem volt vitatott a felek között, hogy 2021. februárjában a felperes szóban szabadság engedélyezését kérte 2021. március 29-re, amelyet a munkáltató tudomásul vett és elfogadott.

[36] Tévedett viszont az elsőfokú bíróság abban, hogy a felperes „talán megyek dolgozni, talán nem” kijelentése a szabadság visszavonásaként értékelhető. Abból ugyanis, hogy a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:4. § (1) bekezdése szerint a jognyilatkozat joghatás kiváltására irányuló akaratnyilatkozat, az következik, hogy annak olyan egyértelműnek kell lennie, amely alapján a jognyilatkozatot tevő akaratja világosan kiderül. A felperes érintett nyilatkozata azonban nem ilyen, abból a felperes akaratára következtetni nem lehetett, azaz olyan nyilatkozatként nem vehető figyelembe, amely joghatást váltana ki. Emiatt a szabadságigénnyel kapcsolatos korábbi felperesi nyilatkozat módosítására nem volt alkalmas.

[37] Nincs egyébként perdöntő jelentősége annak, hogy a felperes szabadságigénnyel kapcsolatos bizonytalan nyilatkozata miként értékelhető, az alábbiak miatt.

[38] A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően, hogy a munkáltató a felperes vitatott nyilatkozatát követően sem módosított a márciusi beosztáson, abban mindvégig (munkavállaló neve) szerepelt 2021. március 29-re beosztott munkavállalóként.

[39] E körben kiemelendő, hogy az Mt. 97.§ (1) bekezdése alapján a munkáltató a munkaidőt az egészséges és biztonságos munkavégzés követelményére, valamint a munka jellegére figyelemmel osztja be. E rendelkezésből következően a munkaidő-beosztás joga a munkáltatót illeti meg.

A (4) bekezdés pedig azt írja elő, hogy a munkáltató a munkaidő-beosztást legalább egy hétre, a beosztás szerinti napi munkaidő kezdetét megelőzően legalább százhatvannyolc órával korábban írásban közli. Közlés hiányában az utolsó munkaidő-beosztás az irányadó.

A (4) bekezdésben foglaltaktól történő eltérésre az (5) bekezdés ad lehetőséget azzal, hogy kimondja, a munkáltató a közölt munkaidő-beosztást, ha gazdálkodásában vagy működésében

előre nem látható körülmény merül fel, a beosztás szerinti napi munkaidő kezdetét megelőzően legalább kilencvenhat órával korábban módosíthatja. A munkáltató a közölt munkaidő-beosztást a munkavállaló írásbeli kérésére is módosíthatja.

Ez a jelen esetre nézve azt jelenti, hogy a 2021 március hónapra vonatkozó munkaidő-beosztás írásbeli módosításának hiányában a felperesnek a vele utoljára szabályosan közölt munkaidő-beosztáshoz kellett tartania magát, ami pedig március 29-re munkavégzést nem írt elő számára.

[40] Állítása igazolására a felperes becsatolta a 2021. márciusi beosztást, az alperes azonban a beosztás módosítását nem csatolta, sőt a módosítás felperessel való közlésére vonatkozóan állítást sem tett, így a felperes az utolsó írásban közölt beosztás szerint volt köteles munkát végezni, amely alapján 2021 március 29-én munkavégzésre nem kellett megjelennie.

[41] Mindezek alapján az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a helyben kialakult gyakorlatnak megfelelően igényelte a szabadságot, a munkáltató azt engedélyezte, a felperes azt március 5-én nem vonta vissza, az alperes nem közölt új beosztást vele, következésképpen március 29-én a felperes szabadságon volt, ezért az azonnali hatályú felmondásban rögzített indok nem valós.

[42] Az előbbieket miatt viszont a munkáltatói intézkedés jogellenes, ugyanis nem tesz eleget teljes körűen az Mt. 64. § (2) bekezdésében előírt világosság, valóság és okszerűség követelményének.

[43] Az Mt. 82.§ (1) bekezdése alapján a munkáltató köteles megtéríteni a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben okozott kárt.

A (2) bekezdés szerint a munkaviszony körében elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés nem haladhatja meg a munkavállaló tizenkéthavi távolléti díjának összegét.

[44] Az Mt. 167. § értelmében a munkaviszonyt jogellenesen megszüntető munkáltatónak nem kell megtérítenie az elmaradt jövedelem azon részét, amelynek tekintetében a munkavállaló a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget.

[45] Az eljárás során a felperes részletesen levezette, hogy a kártérítés iránti igényét hogyan számította ki (Szolnoki Törvényszék 15.M.70.037/2021/7. jegyzőkönyv 2. oldal). Ezzel összefüggésben az alperes nem tett a számszaki levezetést és az annak alapjául szolgáló adatokat vitató nyilatkozatot.

[46] A kárenyhítési kötelezettség teljesítésének hiányára ugyan utalt, de csak az érdemi szakban, emiatt nyilatkozata a Pp. 214. § (2)-(5) bekezdései alapján nem vehető figyelembe.

[47] A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként tehát az alperest az Mt. 82. § (1) bekezdése alapján kártérítés fizetési kötelezettség terheli, a felmerült kár felperes által megjelölt összegét az alperes sikerrel nem vitatta, ezért az ítéltábla a Pp. 266. § (1) bekezdés alapján az összecszerűség tekintetében a felperes állítását valónak elfogadta. Erre figyelemmel a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye tárgyában hozott elutasító rendelkezése tekintetében megváltoztatta és az alperest e körben a kereset szerint marasztalta.

[48] Ugyanakkor a rendkívüli munkavégzésért járó díjazás iránti keresetet elutasító rendelkezés elleni fellebbezés megalapozatlansága miatt az elsőfokú ítéletet e részében helybenhagyta.

[49] A másodfokú eljárásban hozott ítélet következtében a pernyertesség-pervesztesség aránya az elsőfokú eljárás tekintetében megváltozott. A felperes keresetében 1 338 350 forint elmaradt munkabéren alapuló kártérítést, valamint 393 142 forint rendkívüli munkavégzésért járó díjazást igényelt, tehát a pertárgyérték 1 731 492 forint. A megváltoztatott ítélet szerint a felperes a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye iránt indított kereseti kérelme vonatkozásában pernyertes, míg a 393 142 forint rendkívüli munkavégzésért járó díj vonatkozásában pervesztes lett, így a pernyertesség-pervesztesség aránya 77 % - 23 % a felperes javára.

[50] Az elsőfokú eljárás illetéke – a fenti pertárgyértékből kiindulva – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése értelmében 103 900 forint, amely alapján a pernyertesség-pervesztesség arányát figyelembe véve az alperes 80 000 forint illeték megfizetésére köteles, míg a felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosultsága miatt az ő pervesztességéhez igazodó 23 900 forint eljárási illeték az állam terhén marad [Pp. 102. § (1), (6) bekezdés].

[51] A felperes elsőfokú perköltségként megbízási szerződés alapján 200 000 forint munkadíjat, továbbá tárgyalásonként 25 000 forintot igényelt. A perben a bíróság három tárgyalást tartott, így a felperes perköltség iránti igénye 275 000 forint volt.

[52] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében sérelmezte ugyan, hogy az elsőfokú bíróság csupán 86 575 forint perköltséget ítélt meg számára, holott a költségjegyzék 120 000 forint ügyvédi alapidíjat, valamint 60 000 forint/tárgyalás díjat tartalmazott, azonban csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő, ezért ezen hivatkozása érdemben nem volt vizsgálható. Emiatt az ítéltábla is az elsőfokú bíróság által figyelembe vett perköltséggel számolhatott az elsőfokú eljárás tekintetében az alperes oldalán.

[53] A Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében mindkét fél csak a pernyertessége arányában jogosult perköltségre. A részleges pernyertesség miatt az ítéltábla a 82. § (2) bekezdése alapján csak a különbözet megtérítéséről rendelkezett.

[54] Az elsőfokú eljárásban állam által előlegezett perköltségként merült fel a tanú megjelenésével kapcsolatban 7 729 forint költség, amelyet a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányában meg kell osztani. Ennek megfelelően az alperest

5 950 forint terheli, míg a felperes helyett az 1 779 forint költséget a 102. § (6) bekezdés alapján az állam viseli.

[55] A fellebbezési eljárásban az elsőfokú határozatot teljes mértékben megfellebbezte a felperes, így a pertárgyérték - ugyanúgy, mint az elsőfokú eljárásban - 1 731 492 forint volt, tehát a másodfokú eljárás illetéke Itv. 46. § (1) bekezdése alapján 138 500 forint. A pernyertesség-pervesztesség arányát figyelembe véve az alperesre 106 500 forint hárul, míg a felperes helyett 32 000 forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

[56] A másodfokú eljárásban a felperes az ügyvédi munkadíjat tartalmazó perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani azzal, hogy a felperesi jogi képviselő alanyi áfa-mentes. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a túlnyomó részt alapos fellebbezést figyelembe véve a Pp. 83. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 32/2003. IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján 23 400 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

Szeged, 2022. június 27.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Gál Attila s.k.

Dr. Tolna András s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró